

Kapitel 1

Første december

Endelig ringede klokken til det første frikvarter. Felix pakkede dansk-bogen væk og skyndte sig at spise et stykke frugt. Han måtte have noget energi. Det kunne jo være, han fik brug for det, hvis bøllerne var efter ham igen i dag. Da Felix kom ud på den store legeplads, prøvede han at gøre sig så usynlig som muligt. Han udså sig en gruppe piger, som stod ovre ved cykelskuret. Der kunne han skjule sig. Felix stillede sig bag ved den bageste af pigerne og lænede sig forsigtigt til siden, så han kunne se, om der var nogen, der var fulgt efter ham. Han skubbede en vildfaren lok af sit lyse hår op under huen igen, så han bedre kunne se. Det var ikke bøllerne fra de større klasser, han prøvede at gemme sig for. Det var faktisk *en* fra hans egen klasse. Den værste bølge Felix nogen sinde havde ...

„Nå der gemmer du dig splejs,“ råbte Esben og kom hen til Felix.

„Åh nej“ tænkte Felix og kiggede rundt efter en gårdvagt, han kunne flygte hen til. Men der var ingen at se.

Esben var nu kommet helt hen til Felix. „Jeg gik lige og tænkte på, hvad jeg skulle tilbyde dig i dag. Men fordi jeg er i super godt humør, så får du lov til selv at vælge: En olfært eller en lammer?“

„Lad mig være Esben, jeg skal ikke ha' noget af dig,“ prøvede Felix, mens han forgæves forsøgte at bakke væk.

„Ved du hvad Felix, jeg tror, du skal have dagens supertilbud. To ørevridere for ens pris.“

„Lad væ ... avvvv“ skreg Felix, da Esben fik fat i begge øreflipper og vred dem rundt.

Efter yderligere to „gratis“ lammere og et benspænd blev det for meget for Felix. Han rejste sig op og løb ind på toilettet, låste døren og blev der, til det ringede.

I tolvpausen var det heldigvis ikke Felix, som Esben var efter. I stedet for havde Esben udset en hætte på en piges jakke, som han var ved at fylde med grus.

Efter to timer mere var skoledagen endelig ovre.

Da Felix kom hjem fra skolen, stoppede han lige inden dørtrinnet til deres røde villahus. Han kiggede misundeligt over på naboens store grantræ, som han havde gjort så mange gange før. Det var så stort og flot især her i december, når der kom lyskæder på. De havde ikke selv noget grantræ i haven, selv om Felix havde plaget om det lige siden, de var flyttet fra Aarhus Centrum og her ud til Viby, som Far også kaldte „provinsen“. Der var bare noget ved grantræer, som Felix elskede. Deres form for eksempel. Felix havde altid syntes, de lignede kæmpe softice, når de var dækket af sne. Den specielle duft, de havde, og følelsen af stikkende nåle. Men når træet stod i stuen og var dækket af pynt og levende lys, det var nu alligevel det bedste. „December, du er bare herlig!“ tænkte Felix og gav naboens grantræ et sidste blik, før han gik ind.

Mor kom ud fra stuen, da Felix lukkede entredøren bag sig.

„Som du smiler skat,“ sagde hun og gav ham et kys på panden. „Kan det måske have noget at gøre med, at det er den første december i dag?“

„Jep“ svarede Felix. „Hvor er Far?“ spurgte han og så rundt.

„Han er stadig på arbejde. Der var noget, han var nødt til at blive færdig med.“

„Nu igen ...“ svarede Felix trist og kiggede ned i gulvet. Smilet var væk. „Jeg går ind på værelset.“

„Ok skat. Trine er henne hos en veninde fra sin klasse, så det bliver kun os to til aftensmad.“

„Okay ...“ svarede Felix og tænkte, at så ville han i det mindste få fred for sin irriterende 15-årige storesøster. Han lukkede døren ind til sit værelse.

Efter aftensmaden havde Felix glædet sig til, at Far kom hjem, men Mor havde fortalt, at han ikke kom hjem før sidst på aftenen, så efter at have leget lidt på værelset var Felix gået tidligt i seng.

Det var blevet nat, da Felix vågnede med et sæt. Han havde haft en uhyggelig drøm. Han satte sig op i sengen og kiggede rundt. Værelset var næsten helt sort. Han kiggede over mod vækkeuret, der stod på natbordet, klokken var 3. Han gned sig i øjnene og fik så øje på noget i fodenden af sengen. Det var lille og trekantet.

„Hvad er det?“ tænkte Felix, mens han lænede sig frem og begyndte at række ud efter det.

„Det føles som stof,“ tænkte han, da han tog det op i hånden. Han fandt sin lommelygte, som lå i skuffen i natbordet. Så løftede han dynen op over hovedet, ligesom han plejede at gøre, når han sneg sig til at læse, selv om Mor havde slukket lyset. Lommelygtens lys blev rettet mod den trekantede ting, som nu lå i Felix' udstrakte håndflade. Det havde en mørkerød farve og nogle bittesmå sølvtråde, som glimtede i lyset.

„Det var da mærkeligt,“ tænkte Felix forundret, mens han studerede det. Så satte han lommelygten fast mellem tænderne og trykkede forsigtigt på begge sider af stoffet. Det åbnede sig og dannede et hulrum. Pludselig forstod Felix, hvad det var.

„Ge a e uee!“ sagde han, mens lommelygten dansede i munden på ham. „Det er en hue!“

Kunne det være Trine, der lavede sjov med ham? Nej, hvis det var Trine, så havde det været en tegnestift eller en frø, der havde ligget der i stedet for.

„Hvem har sådan en hue på?“ Han tog lommelygten ud af munden og satte den mellem knæene. Så førte han huen op mod hovedet.

En pludselig og meget voldsom syngende lyd fór gennem Felix' hoved i samme sekund, huen rørte hans hovedbund. Han fik også ondt i maven. Lommelygten faldt ned på sengen. Felix bukkede sig fremover i smerte, mens han holdt sig for ørene og kneb øjnene sammen. „Hvad sker der?“ tænkte han, mens hjertet galoperede afsted.

Efter få sekunder var lyden og smerten væk igen. Så lukkede han meget forsigtigt øjnene op. Det var bælgmørkt. Han rakte den ene hånd frem for sig. Det gav et gib i ham, da hånden mødte modstand. Der var en væg af en art, men det var ikke en fast væg. Den gav sig, når han trykkede på den. Langsomt fulgte han væggen. Hårene i nakken rejste sig, da han kunne mærke, at den omringede ham.

Forsigtigt begyndte han at rejse sig. Han kunne ikke stå helt oprejst. Den bløde væg var også over ham. Hjertet kravlede op i halsen på ham, og hænderne begyndte at ryste. Han prøvede at presse på væggen over ham. Den gav sig en smule og begyndte at løfte sig. Pludselig strømmede et skarpt lys ind fra bunden af væggen foran ham. Felix kastede sig hen mod lyset, som forsvandt, i det samme han fjernede hænderne. Han skubbede hænderne ind i revnen og begyndte at presse sig igennem. Han vred sig det bedste, han havde lært, for at komme igennem, og efter lidt tid lykkedes det. Hulrummet, han var kommet ind i, blev lyst op af en lyskilde til venstre for ham. Væggene og loftet var dækket af et mønster. „Hvor har jeg set det før?“ tænkte han og drejede rundt. Hans skygge blev kastet op på væggen, men der var noget mærkeligt ved den. Det så ud, som om skyggen havde givet ham et hoved, der var spidst og bøjet.

„Det var da mærkeligt,“ tænkte Felix, før det slog ham.

„Jeg har en hue på hovedet.“ Han kiggede på væggen og mønstrene igen for at være helt sikker. Jo, der var ingen tvivl.

„Det er det mønster, jeg har på mit sengetøj. Og lyset må komme fra min lommelygte.“ Felix mærkede, hvordan det boblede indeni ham. „Jeg er skrumpet! Hvor vildt er det lige?“ Felix kunne ikke lade være med at smile ved tanken. Men smilet forsvandt lige så hur-

tigt, som det var kommet, og blev erstattet af en iskold følelse ned ad ryggen. „Jeg er skrumpet? Som om jeg ikke var lille nok i forvejen. Hvad gør jeg nu?“ Felix tog sig til hovedet og kom til at røre ved huen.

„Huen!“ tænkte han med det samme. „Det må være huens skyld,“ Felix fulgte sin tanke og hev huen af i en hurtig bevægelse.

Dynen på Felix' seng rejste sig pludseligt op i en spids som et indianertelt. Felix kastede dynen af sig og kiggede forvirret rundt i rummet, mens han holdt sig på maven og for munden. Han havde kvalme og smerter i maven, men det gik heldigvis hurtigt væk. Han mærkede på sig selv for at se, om han stadig var i et stykke. Det var han gudskelov. Han åbnede hånden og så, at den lille hue lå der. Så smilede han.

„Jeg har en magisk hue,“ udbrød Felix og strakte hånden med huen op i luften. Han skulle lige til at råbe højt, da han huskede, at det var midt om natten. Felix tog begge hænder for munden for at bremse det jubeludbrud, der var på vej. Mor og Far skulle jo ikke vækkes. „Jeg har en magisk hue!“ Så satte han sig ned i sengen igen og kiggede på huen. Der gik lang tid, før han kunne lægge den fra sig. Men da trætheden begyndte at overmande ham, blev den lagt i skuffen sammen med lommelygten. Så lagde Felix sig til at sove.
